

Tuần Báo Vô Vi

1 tháng 7 năm 2018

Số 401

Email: tuambaovovi@gmail.com

Website: www.voviphatphap.org

Tuần này :

- Mục Bé Tám
- Lời Vàng Tiếng Ngọc
- Thư Từ Lai Vãng
- Thi Ca của Đức Thầy
- Bên Đèn Đọc Sách

Tờ báo hằng tuần của Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp phục vụ cho bạn đạo Vô Vi thế giới

Mục Bé Tám

Copyright by Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên. All rights reserved.

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám, viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải tỏa uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đúng đắn, thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,
Bé Tám

Phần câu hỏi dành cho buổi sinh hoạt “Mục Bé Tám”:

- 1) Muốn hình thành việc đại sự thì phải làm sao?
- 2) Quy hình vạn trạng đồng nguyên lý là sao?
- 3) Cuối cùng mọi người tu thiền đều muốn hòa bình tại sao?
- 4) Biết đâu là bờ bên để dứt khoát mọi việc?
- 5) Duyên lành tái tục bằng cách nào?
- 6) Sự truyền cảm do đâu hình thành?
- 7) Triết lý của cuộc sống do đâu hình thành?

Copyright © Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên & VÕ VI. All rights reserved.

Atlantic City, 10-9-2000, 1:45 AM 1) Hỏi: Muốn hình thành việc đại sự thì phải làm sao? Đáp: Thưa muốn hình thành việc đại sự thì phải nhờ sự quyết tâm của đại chúng. Kệ: Duyên lành sắp xếp do trời định Quyết chí thực hiện các lộ trình Chung tiến quyết hành thành lợi khí Cùng chung xây dựng hợp thiên đồ.	Atlantic City, 11-9-2000, 7:00 AM 2) Hỏi: Quy hình vạn trạng đồng nguyên lý là sao? Đáp: Thưa quy hình vạn trạng là đã thoát tục. Kệ: Thực hành tới đích rõ tiền căn Thức giác chung hành chẳng khó khăn Giải nghiệp tự tu hành tự tiến Hiểu đời thức đạo chẳng cơ cần.
Atlantic City, 12-9-2000, 1:30 AM 3) Hỏi: Cuối cùng mọi người tu thiền đều muốn hòa bình tại sao? Đáp: Thưa cuối cùng mọi người tu thiền đều hòa bình và thực hiện tình thương và đạo đức. Kệ: Thương tình giải quyết mọi khó khăn Tâm trí hành thông không cơ cần Gây khó cho người mình tự hại Cảm thông thanh tịnh chẳng dùng dằng.	Atlantic City, 13-9-2000, 2:45 AM 4) Hỏi: Biết đâu là bờ bến để dứt khoát mọi việc? Đáp: Thưa biết đâu là bờ bến để dứt khoát mọi việc, chỉ có trật tự trong thực hành, thành thật thì sẽ dứt khoát mà tu tiến. Kệ: Lòng thành tu tiến tự phân hành Đường lối anh minh tự học thanh Trì niệm lục tự càng dễ thức Tâm thành tu tiến tâm chơn thành.
Atlantic City, 14-9-2000, 2:24 AM 5) Hỏi: Duyên lành tái tục bằng cách nào? Đáp: Thưa duyên lành tái tục bằng sự bất ngờ của cá nhân. Kệ: Duyên lành tái tục cách không ngờ Thể hiện tâm vui rập ý thơ Không ngờ gặp được duyên lành có Hón hờ chung vui ý khó ngờ.	Atlantic City, 15-9-2000, 5:55 AM 6) Hỏi: Sự truyền cảm do đâu hình thành? Đáp: Thưa sự truyền cảm do điển giới hình thành. Kệ: Do tâm hướng thượng đạt chơn thành Ý nghĩa tràn đầy chẳng phân ranh Thực hiện chơn hành chung một mối Bền lâu vững chắc tự thông hành.
Atlantic City, 16-9-2000, 2:30 AM 7) Hỏi: Triết lý của cuộc sống do đâu hình thành? Đáp: Thưa triết lý của cuộc sống do sự khổ tâm hình thành. Kệ: Triết lý cao siêu rất nhiệm mầu Bình tâm học hỏi rõ chiều sâu Thực hành chất phác tâm tu tiến Chơn lý cao siêu giải tiến mầu.	

MÃU ÁI 116

Mọi điều mình cảm tự hòa
Diễn khai thông suốt chung nhà như nhau
Xét mình thiên hạ trước sau
Cũng cha cũng mẹ cũng tàu hóa sanh.

Tự hành để hiểu biết lấy mình thì mới hòa cảm với các giới được, còn nương vào lý luận viển vông mà chẳng chịu thực hành thì cũng như không.

Chớ nên hoài tưởng uổng công
Con đường thực tiến mới mong tiến hòa
Khai tâm tự xét hiểu xa
Phòng khi bắt trắc chung hòa giải tâm.

Nói mà không làm, còn làm rồi mới nói thì hai quan điểm khác nhau, thực hành thì lúc nào nó cũng được bảo đảm hơn.

Chớ nên cầu nguyện nhớ ơn
Ở nơi Thiên ý mê đồn nhạc âm
Tự lừa vào cõi khổ tâm
Ám thanh xa vắng thì thâm khổ đau.

Tu là phải tự sửa sự ô trược của nội tâm, chớ không phải tu mà còn ý lại với lý này lẽ nọ rồi tự giam mình vào một tổ chức hay là một hình thức bất minh, mê muội trầm luân nơi bể khổ từ kiếp này cho đến kiếp khác, khó đạt được sự bình an cho phần hồn.

(Trích từ băng giảng của Đức Thầy – Sài Gòn ngày 24/3/1973)

Qua Mục Thư Từ Lai Vãng, bạn đọc có dịp chia sẻ tâm sự thiết tha của người gửi - các đứa con Vô Vi từ khắp Năm Châu; học hỏi và cảm nhận lòng thương yêu, sự hi sinh tận độ vô bờ của người nhận - Thầy Tám, người Thầy, người cha VÔ VI yêu quý Những lá thư gói ghém tâm tình thấm thiết, nhất là từ các bạn Vô Vi đang ở quê nhà xa tít với hoàn cảnh khó khăn, gút mắc từ ĐẠO lẫn ĐỜI, luôn được hồi âm bằng những lời khuyên giải sáng suốt, chân tình, hướng tâm về chân lý vô cùng siêu diệu.

THƯ GỬI THẦY TỪ VIỆT NAM

TPHCM, ngày 10/12/1999

Kính thưa Thầy,

Đầu thư con xin kính chúc Thầy được dồi dào sức khỏe, thân tâm thường lạc. Con tên P K A, sinh năm 1977, tỉnh B T. Hôm nay con có đôi dòng tâm sự gửi đến Thầy, kính xin Thầy phân giải, giúp con.

Nhà con có 10 anh em, 7 gái, 3 trai. Con là con trai út nên được gia đình ưu tiên cho ăn học. Các anh chị của con có người lập gia đình, có người nên danh nên phận như: giáo viên, bác sĩ, dược sĩ ... Riêng chị thứ ba sống độc thân để lo cho cha mẹ và các em ăn học. Tính con rất nghịch, nhưng sao từ nhỏ con đã không thích đám tiệc, vì con thấy nơi đó dù đông vui, nhưng thiếu sự chân thành xây dựng cho nhau. Đa số họ chỉ lo chuyện thị phi, nhậu nhẹt say sưa, rồi gây gỗ mất lòng hàng xóm. Con rất thích nghe băng kinh, giảng pháp và những băng nhạc buồn thời chiến. Giữa năm lớp 9, con đã trốn nhà ra tận Vũng Tàu để xin đi tu, nhưng quý Thầy bảo rằng con còn đang học nên học hết cấp III để tiện cho việc nghiên cứu Phật học sau này. Gia đình con lúc đó cũng không giận con mà chỉ sợ con không đủ dũng chí trên con đường tu học.

Lên cấp III, con đã được vào học trường chuyên của tỉnh. Lúc này con lại tập tành yêu đương, nhậu nhẹt cùng tụi bạn. Suốt 3 năm cấp III, tâm con động loạn vô cùng, con thương nhiều người, nhưng sao người nào thương lại con thì con sợ và không dám nghĩ tới nữa. Sau khi đậu vào đại học Ngoại Thương thì con rất vui vì gia đình đã hài lòng và bạn bè đồng ủng hộ. Nhưng sau đó một năm, bắt đầu năm 1996, thì con bị bệnh rất nặng : vừa đau thận, vừa nhức mình, các hạch ở khắp người đều nổi đốm đỏ, càng ngày càng to, làm sốt cao, cứng cơ, đầy hơi. Người chị làm bác sĩ dẫn con đi trị bệnh khắp nơi, uống thuốc, xét nghiệm rất nhiều, nhưng bớt được vài hôm, rồi lại như cũ.

Suốt thời gian đó, tinh thần con suy sụp rất nhiều, vì bệnh không hết, vì gia đình gặp khó khăn, hai mắt hoa lên không học được và rất khó nhớ bài. Sau khi học xong giai đoạn I thì con bị thi rớt, phải chờ năm sau thi lại. Suốt ngày con chỉ lang thang nơi công viên, khi ngồi quán cà phê, rồi sau lại thích đi chùa. Đến chùa nào con cũng khẩn xin được gặp thuốc hay, được gặp minh sư để học đạo. Ít lâu có người dẫn con đến nơi chữa bệnh bằng trứng gà và thuốc nam. Ở đây có các vị về mượn xác một người nữ rồi xưng là Ngọc Hoàng Thượng Đế, Diêu Trì Kim Mẫu, Phật Thích Ca, Phật Di Lạc....xuống cứu thế độ đời. Các vị đó thường nói thiên cơ, rồi nói trước những người sắp bị nạn và soi căn. Người nào có nạn phải cúng tiền thế mạng, có khi vài chục, vài trăm, hoặc vài triệu đồng. Các vị nói con bị bệnh bà thủy, nên đưa con xuống Phan Rang để chữa. Con phải ở đó cả tuần uống thuốc viên, uống bùa, đeo dây ngũ sắc... Khi về nhà phải cúng tế bà thủy. Dần dần con cũng rất tin các vị ấy, rồi mượn tiền để giải nạn. Khi con không đủ tiền để tiếp tục "hiếu trung" và "qua con thử thách" như các vị đó bảo, rồi thất hứa bạn bè, con rất buồn chán cho số phận của mình, đêm đêm thường thao thức và khóc một mình. Tình cờ con anh H, người chủ nhà con đang trọ, cũng là người rất thân tình với xác nữ và các vị đó, nói về Thầy và việc anh ấy đạt được nhiều ấn chứng khi thực hành PLVV. Sau này vì hoàn cảnh khó khăn nên dần dần anh ấy bỏ pháp. Lúc đó con rất sung sướng vì đã gặp được một phương pháp tu rất hợp với tâm ý của mình. Con có gặp chú Tư L và chú Tù dẫn con đến dự buổi chung thiên với bạn đạo nhân ngày giỗ ông Tư năm 1998. Sau ngày đó, tâm thức con gần như đã thay đổi hẳn. Con gặp lại một số bạn học cũ và quyết tâm chỉ đi theo PLVV dù gặp bất cứ trở ngại nào. Mặc dù trước đó các vị đó đã cảnh báo con rất nhiều về những đại nạn của con nếu con không lui tới đó nữa. Không biết có phải vì lý do đó mà chưa đầy 10

ngày là cha con đột ngột qua đời do chứng nhồi máu cơ tim.

Gần đây con biết thiền đường của bác H, rồi con gặp chú N N, chú C, cô M... và rất đông bạn đạo Vô Vi ...

Sau khi thi giai đoạn lần II, vẫn bị thiếu nửa điểm như lần đầu nên trường chỉ cho con học tiếp lớp tại chức ban đêm. Khi đó con rất buồn và quyết định bỏ hết việc học hành về quê tịnh thân tu .

Ngày 04/09/1999 âm lịch con đã xuống tóc và nhất định về quê. Nhưng mẹ con tỏ ý không hài lòng vì gia đình đã dồn hết tâm quyết vào sự thành đạt của con. Rồi nhiều bạn đạo cũng khuyên con nên tiếp tục đi học và để tóc lại mới có cơ hội "học bài" nhiều hơn, mau tiến trên đường tu học. Thật sự từ ngày thực hành PLVV đến nay con đã có sự thay đổi rất nhiều về tâm lẫn thân, con đã ăn chay, nhưng đôi khi gặp những tình huống khó tránh nên con đành phải ăn mặn. Những khi ấy con rất khó công phu và tâm thức động loạn rất nhiều. Nhiều khi con vì lý do này lý do khác nên phải ăn cơm gần giờ công phu làm con không thể ngồi được đúng giờ. Con tự xét thấy mình thiếu dũng chí, thiếu sáng suốt nên đã làm chậm trễ cho sự tu học của mình. Con xin tạ lỗi cùng Thầy và Trời Phật. Từ đây con sẽ cố gắng dũng mãnh tu sửa mình hơn.

Con có những điều khó xử xin phân tỏ cùng Thầy :

- Con cần phải làm gì để báo đáp được công ơn sanh dưỡng của cha mẹ và gia đình một cách sáng suốt nhất.

- Con có nên để tóc và đi học lại như nhiều người bạn đạo đã khuyên không ?

- Con có nên lui tới nhà xác nữ và nhà anh H nữa không để tỏ lòng biết ơn và lễ nghĩa. Trước kia họ rất thương con trong suốt thời gian con ở nhà anh H.

Hôm nay con có được cơ hội bày tỏ những điều mà con không biết phải nói cùng ai. Con xin hứa sẽ tu hành thật tốt để có cơ hội gần Thầy. Con xin kính chúc Thầy được nhiều sức khỏe. Con xin tạ ơn Thầy.

Con, P K A

THƯ HỒI ÂM CỦA THẦY TÁM

Fountain Valley, ngày 20 tháng 1, năm 2000

K A,

Thầy vui nhận được thư con đề ngày 10 tháng 12, 1999, được biết con đang đứng giữa điểm nan giải từ đời và đạo, chung quy cũng phải dứt khoát mới tiến tới được. Con đã tự cạo đầu nhưng tâm chưa dứt khoát, còn hời hợt kiến người này người nọ, làm sao gọi là tự quyết định được? Ở đời này tâm làm thì thân phải chịu, quyết định tu hành thì tâm phải dứt khoát từ tâm lẫn thân. Mỗi mỗi đều phải ngắn gọn nhiên hậu mới có cơ hội tu tiến, tự buông bỏ tất cả sự tham dâm của nội tâm thì mới có cơ hội tu thiền PLVV.

Đời là tạm và động loạn, còn đạo là dứt khoát, thăng hoa đi lên. Phần hồn là chủ của thể xác không phải thể xác là chủ của phần hồn. Cần hồn lìa xác thì mới thật sự có cơ hội học đạo. Hồn xác bất minh thì vẫn lẫn lộn trong vòng luật đạo luân hồi. Ở trên đời này chỉ có đạo tình thương và đạo đức là trên hết, không chịu thiên, thực hành, thì làm sao biết thương mình mà tu tiến.

Muốn báo hiếu thì phải thật sự giải được nghiệp tâm. Nghiệp tâm giải được thì nghiệp thân sẽ được nhẹ nhàng. Tự tu tự tiến là chánh, ngược lại là nhờ đờ tha lực là rước trược vào tâm lẫn thân.

Tuổi trẻ cần phát triển nội tâm cho thanh tịnh và sáng suốt. Không nên lui tới với những phần tử nhờ tha lực mà quên phát triển chính mình.

Vạn sự trên đời là không, không nên tin những gì chính mình không hành được. Tu là phải hành tiến chứ không phải tu để nhờ, thực hành là trên hết. Xuống tóc là người thích sạch sẽ và bộ đầu sẽ có cơ hội trực tiếp với dưỡng khí của Trời Đất, nhẹ nhàng và minh mẫn hơn.

Chúc con vui hành tự tu tự tiến.

Quý thương,
Lương Sĩ Hằng- Vĩ Kiên

Thi Ca của Đức Thầy

Sydney, ngày 18 tháng 6 năm 1989

LUẬT NHÂN QUẢ

Nhân quả cánh cửa Vô Vi
Người đời cướp giật phải ghi điều này
Chơn tu chẳng có danh Thầy
Thương yêu chánh gốc đổi thay thế tình
Đi đi lại lại một mình
Thức tâm tự tiến địa linh trong người
Phúc điền sáng tỏ rười rười
Quy nguyên thanh tịnh người người an vui
Việc làm trật tự rèn trui
Chẳng còn mê chấp bùi ngùi nội tâm
Hòa đồng thức giác uyên thâm
Đạo tâm sẵn có tự tâm tự đi
Tâm thân sáng tỏ tự ghi
Lui về thanh tịnh dự thi trường đời
Chẳng cần xin thỉnh với mời
Thực hành chơn pháp đạt nơi an toàn
Cần khôn vũ trụ nhiều màn
Trả vay vay trả khai đàn tự đi
Vui cùng huynh đệ kỳ ni
Khai thông khối óc trường thi dễ dàng
Chung vui thanh tịnh bạc bàn
Chẳng còn tranh chấp thẳng đàng độ tha
Thức tâm mở khuyết ta bà
Tâm lành hướng độ dân ta trong ngoài
Biển yêu sống động miệt mài
Giải mê phá chấp tiến hoài không ngưng.

Lương Sĩ Hằng - Vi Kiên

LUÂN HỒI DU KÝ (tiếp theo)
của Thánh Hiền Đường

Dịch Giả: Đào Mộng Nam

Hồi Mười Lăm (tiếp theo)

TẠI QUÁN “CÂY CÒN” ĐÀN CHÓ ĐÂY PHẦN NỢ

NƠI NHÀ HỌ TRẦN CHÓ TRẮNG BÁO ƠN XƯA

...

Dương Sinh: Có nhiều chó sủa bên ngoài quán, giống như muốn nhào vô cắn người trong quán, có kẻ nằm lăn ra ngủ, có kẻ ngồi trên ghế không giống khách hàng, hai mắt đỏ ngầu, nắm tay đập xuống bàn rầm rầm, như có ý đòi nợ chủ quán.

Tế Phạt: Đó là những nguyên linh chó bị giết thịt, sau khi chết trong lòng uất ức, liền theo máu thịt núp trong quán, khách ăn thịt uống rượu rất khoái chí nhưng không hay phía sau lưng, oan hồn chó sủa không dứt. Những kẻ ngồi trên ghế nắm tay đập bàn rầm rầm cũng là một oan hồn chó bị giết, vì nguyên linh mạnh mẽ nên nó đã hóa thành hình người, lòng vô cùng phần uất, khẳng khẳng đòi nợ kẻ đã giết nó, quả là hồn oan chẳng thể tiêu tan.

Dương Sinh: Người đời thường nói ân sư lúc còn ở thế gian rất thích ăn thịt chó, bữa nay tới đây chắc hẳn thầy cũng sẽ ăn một bữa thật no nê.

Tế Phạt: Trò ngoan thật khéo pha trò, ta ăn thịt chó nhưng không phải thứ thịt chó này mà là loại chó trời, thứ đó mới chính hiệu “vương nhục” còn đây chỉ là loại thịt chó phạm tục thì làm sao có thể gọi là “vương nhục” được.

Dương Sinh: Thừa tại sao lại gọi là thịt chó trời? Quả là lần đầu tiên con mới được nghe nói tới.

Tế Phạt: Tục ngữ có câu: “Ăn thịt cóc hủi lại ngở thịt ngỗng trời!”. Còn ta thì quan niệm kẻ

phạm tục không được ăn thịt chó trời, vậy chó trời là gì? Sao lạ vậy? Kì hơn nữa người đời đề phòng trộm cắp, ngoài cổng lại còn đề câu: “coi chừng chó dữ”. Trong các truyện viết về Tế Công soạn giả cho người đọc thấy ta là một hòa thượng chuyên ăn thịt chó, nhiều kẻ liền tin ngay không chịu nghĩ sâu, chẳng lẽ ta đã xuất gia mà lại còn phá giới phá luật được ư! Tiểu thuyết chỉ là giả tưởng như rượu bỏ thêm men, nguyên nhân chỉ tại ta vốn là la hán hóa thân, kiếp trước đạo pháp thâm hậu cho nên lúc ở chùa Linh Ẩn bị nhiều kẻ ghét. Mỗi khi ta làm pháp luân thường chuyển, nước ngọt quỳnh tương tuôn chảy khắp châu thân, tỉnh tỉnh say say quay cuồng cùng trời đất, cho nên họ tưởng là ta say rượu. Rượu tục làm loạn trí, rượu thánh an định trí, biết bao lần ta đã cắn răng co lưỡi, chỉ đôi khi nói ít câu về thiên định, thử hỏi có gì quá quắt lắm đâu? Mua rượu phải có tiền mà ta thì lại túi rỗng. Mặc dù hai tay trắng, nhưng khi muốn uống rượu bỏ đề không phải rượu thường thì ta lại chỉ cần với tay là có, không tiền cũng vẫn trả được vì đó chính là mưa pháp cam lộ tắm gội tâm linh thức tỉnh trong lành. Có những kẻ phạm tục mới uống ít chén đã say sưa ỏi mửa, nghiêng nghiêng ngửa ngửa ma men hành hạ cả thể xác lẫn tâm hồn. Ta là Phật Sống đồng thời cũng là quỷ say làm sao so sánh được? Còn việc ăn thịt chó thì trong mỗi con người ai chả có một con chó thực ác độc, tham dâm ngang ngược, chuyên cắn trộm chủ nhân, lỡ có thứ chó

này không giết mà nhậu quách đi, còn muốn nuôi nó tới bao giờ? Người đời không rõ lẽ đó, nên đã vô tình nuôi một con chó ác độc đó trong người, mỗi lần có cướp trộm tới nó liền cúi đầu quẫy đuôi hân hoan đón tiếp, nhưng khi thấy chủ thì cắn lại liền, loại chó này ta rất thích nhậu thịt nó.

Dương Sinh: Những lời ân sư vừa chỉ dạy, ân sư đã lấy ác niệm trong tâm người đời ra ví dụ. Thứ chó ác độc ấy cũng là nguyên linh của người, vốn trong sáng thuở chưa giáng phạm biến thể thành cho nên còn gọi là chó trời. Ăn thịt chó trời biểu thị giết chết được vọng niệm, trừ khử nổi tư dục, diệt sạch được tà kiến, thừa có phải như vậy chăng?

Tế Phật: Đúng vậy, chúng ta bất kì năm ngời đi đứng lúc nào cũng pháp luân thường chuyển

thì nước ngọc quỳnh tương tràn đầy, chân khí bay lên như hơi men rượu bốc ngất ngây, trong lòng vô cùng sung sướng, hoàn toàn tự tại. Những tầng ni tâm ưu ý sâu, có hột bồ đề mà không biết đem trồng ở đâu, lòng chẳng nở hoa hôn mê chìm đắm không thể chịu nổi, lỗi tu khổ hạnh này không thể chịu nổi, lỗi tu khổ hạnh này vô ích. Ta có quạt bồ, quạt một cái là có gió mát trong lành. Một đôi giày cỏ, đạp khắp chân trời góc biển. Một chiếc mũ ni che tai về thăm nước Phật. Chuyên đánh chó dữ khuyển đời, thích nâng chén lành để tâm được tĩnh, có gì chẳng được? Người đời nếu như có lực đạo này tâm tính không điên loạn, chân tay không cuồng quýt, học pháp Tế Công ta ắt thành Phật Sống.

(còn tiếp)

